

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Skyggebilleder

Citation: Andersen, H. C.: "Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831", i Andersen, H. C.: *Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831*, udg. af Johan de Mylius, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1986, s. 112. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen01val-shoot-idm139649681866960/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Skyggebilleder af en Reise til Harzen, det sachsiske Schweitz etc. etc., i Sommeren 1831

stus-Billedet, eller Madonna, over Døren, der, i hvor slet de vare ma-
lede, dog gav mig det Hele et interessant Anstrøg. Jeg seer endnu de
mange Koner, de muntre Piger og Dreng, der stode med nøgne
Fødder ved Flodbredden og trak med lange Strænger de store Bræn-
destykker, der fløde i Vandet, op paa Land. Jeg seer den gamle guul-
brune Böhmerkone ved den aabne Rude, der hilsede os i den hellige
Joseph og Marias Navn. Jeg seer det underlige, brogede Billede med
de friske Blomsterkrandse, der midt paa Torvet, hvor en gammel
Bonde knælende læser sit Ave Marie, og hvor den smukke, unge
Pige gaer forbi, neier dybt og gjør Korsets Tegn.

Det var Billedet af den hellige *Nepomuck*, Böhmernes Skytspatron,
jeg her saae. Det var mig ellers ganske underligt at tænke, at jeg nu
var i et Land, hvor jeg gjaldt for en Kjætter. Den catholske Kirke i
Dresden med sine Ceremonier og sin Kirkemusik, flyttede mig ikke
saa nær den pavelige Stol, som dette Helgenbillede i den frie Natur,
og den gamle Kones catholske Hilsen.

Vi gik et Stykke langs Elben, hvor vi stødte paa østerrigske Grænd-
se-Soldater; de sang af »den Stumme i Porticio», og den bekjendte Me-
lodie fik mig til at drømme mig nærmere Hjemmet, end jeg her var.
Tre böhmiske Roerkarle ventede med en Gondol, der igjen skulde
føre os tilbage til Sachsen. Vinden blæste i Seilene; Bjerge med Skove
reiste sig paa begge Sider, vi kom forbi flere, større Skibe, med Tøm-
mer og Planker, dybt inde fra Böhmen; vi saae tæt ved Elbbredden et
stort Steenbrud, der har Interesse især for Danske, da der her skal
være brudt Stene til *Christiansborg Slot*. Ikke langt herfra reiste sig, ud
over Stien, der løb langs med *Elben*, et Fjeld, der i Afstand, af Natu-
ren, dannede ganske forunderligt, *Ludvig d. XVI* Büste, og havde ogsaa
Navn herefter; der var det hele Udtryk i Ansigtet, og den store
Alonceparøk hang rundt om det kæmpernæssige Hoved; kom man
tæt under Klippen, da blev det Hele utydeligt, og man saae kun de
vilde Fjeldstykker oven paa hinanden, med grønne Buske i de dybe
Kløfter.

Ved *Schandau* stege vi i Land, for samme Aften at være i *Dresden*;
men vi havde endnu et Fjeldparti at besøge, det bekjendte *Lilienstein*.
Lodrette reiste sig de stolte Klippeblokke, vi stode alt ved deres Fod,
under de gamle Linde, der ogsaa tilbød deres Skygge for *Friedrich II*.
En Mængde Fodstier krydsede hinanden, snart sank vi ned i det dybe
Sand, snart maatte vi stige næsten lodret op af Trin, der vare huggede

ind i Klippen. Over et gabende Svælg laae der en lille Træbroe, Stien bugtede sig meer og meer, endelig stode vi da paa den øverste Spids, der er en stor Flade, af næsten hele Klippens Omkreds, begroet med Gran og Fyr. Paa en fremspringende Klippe stod en Søile, til Minde om Aaret 1708, da Kong *Friederich August*, Kurfyrst af Sachsen, besteg *Lilienstein*. Hvilken herlig Udsigt har man ikke herfra ud over *Schandau* til de böhmske Bjerge! Dybt nede, mellem de solbelyste grønne Enge løb Elbfloden, og paa hin Side viiste sig Flekken *Königstein* under det stolte Fjeld, hvorpaa selve Festningen ligger. Hele Egnen under disse Bjerge er, som bekjendt, mærkelig af *Friedrich* d. II. lykkelige Krigstog 1756 mod Sachserne, som han her indesluttede og tvang til Overgivelse.

Hverken *Lilienstein* eller *Königstein* forekommer mig ellers, i Afstand, at have noget malerisk smukt for Øiet, de vare mig altfor rundede; de reiste sig begge som to uhyre Tårter, hvor Skovene ovenpaa kunne gjælde for Sokat, og Bygningerne selv, med deres røde Tage, for Stads der var sat paa Kagen. Vor Fører fortalte os, at her, dybt i *Lilienstein*, ikke gik saa rigtigt til, her laae en uhyre Skat, som de onde Aander bevogtede. Tidt saae Skipperne, der i den maanklare Nat seilede ned ad Eiben, Lysflammer bevæge sig heroppe, og den eenlige Vandrer, hvis Vei faldt her forbi ved Nattetid, hørte dybe Drøn i Fjeldet. Det var Aanderne, der løftede og tumlede de uhyre Rigdomme.

En lille Sti, langs med Elben, under de høie Klippevægge, fører ned imod Pirna. Vi kom forbi *Bastey*, de Reisende deroppe saae os kun ud, som sorte, bevægelige Punkter paa den himmelhøie Fjeldspids. Ved flere Steenbrud stode Trætavler opslagne, hvorpaa læstes en Advarsel, at ingen maatte opholde sig længer der, end det var nødvendigt, da ofte Steenblokkene reve sig løse og styrtede ned; vi saae flere Fjeldstykker ligge adspredte her i Dalen. Snart kom vi til venlige Bønderhuse, med store Kjøkken- og Humlehaver, Kirsbærrene vare modne, og hang røde og saftige bag de grønne Blade. Det venlige *Pirna* hævede sig med sine røde Tage paa den anden Flodbred, og Solen kastede de sidste Straaler paa det høie Bjergslot *Sonnenstein*, der hæver sig tæt ved Byen. I en stor Færge bleve vi satte over Elben og traadte nu ind i den smukke, venlige By; den skal have henved 5000 Indvaanere, og saae ogsaa ret anseelig ud. Den gothiske, store Hovedkirke hævede sig stolt med sine gamle Glasmalerier i de spidse Vindu-